

הנזק המשני של הטכנולוגיה

נסעתי רבות למען עבודתי, יותר מחצי מהזמן, ולמדינות רבות; עד כה, מעל שישים. בדרך שמתי לב לתופעה מוזרה שאני רוצה לשתף אתכם.

במה שאנחנו קוראים לו מדינות מתפתחות או לא מפותחות, אני נהנה יותר מהזמן שלי. אני פחות לחוץ. הזמן זו לאט. במדינות מפותחות, ובמיוחד בארצות הברית, הזמן עובר כל כך מהר שלפני שאני שם לב למה שקרה, כבר הגיע הזמן לארוחת ערב, ואז זמן לישון. לאן נעלם היום? אני מרגיש לחוץ. יש כל כך הרבה מה לעשות, ואני תמיד מאחור, תמיד מנסה לזכור את כל הדברים שלא עשיתי ועדיין צריך לעשות.

במדינות המתפתחות, שבהן הטכנולוגיה עדיין לא הביקה את הקצב, יש הרבה זמן לדבר, לצחוק, להירגע. הזמן זו לאט. בעולם המפותח, הטכנולוגיה מתקדמת בקצב מסחרר, והיא אמורה להקל על החיים. בינה מלאכותית נותנת לי סוכן שיטפל בחלק מהעבודה שלי, תזמון, תזכורות, אחסון מידע כדי שאוכל למצוא אותו שוב. הטסלה שלי נוסעת בעצמה; אני מזין כתובת, לוחץ על כפתור, והיא לוקחת אותי לשם. לכאורה, הטכנולוגיה אמורה להקל על החיים ולפנות זמן לדברים אחרים. אבל האם זה כך?

הטכנולוגיה אכן העבירה את עשיית הדברים מידיי למכונה, אבל באותו זמן, היא הכפילה את כמות המידע שעליי לטפל בו. אני מוצף בהודעות וואטסאפ, הודעות טקסט, מיילים והודעות קוליות. זו מפולת שלגים אינסופית. ומכיוון ששיחה טלפונית עכשיו כל כך קלה לביצוע, אני מקבל שיחות מכל פינה בעולם. על ידי כך שהטכנולוגיה הופכת את שיתוף המידע לקל כל כך, שחררה גל של מידע, וקל להפליא לטבוע בו. אני עסוק מהרגע שאני פותח את עיניי ועד הרגע שאני סוגר אותן, בלי דקה פנוי בין משימות, שיחות ובעיות שעליי לפתור. אז הזמן טס. והכל בזכות עזרת הטכנולוגיה.

במדינות המתפתחות, שבהן הטכנולוגיה עדיין לא הגיעה, אפשר עדיין ליהנות מחברת אחרים. אפשר ליהנות מארוחה, לצחוק ולנהל שיחה קלה — בלי לחץ.

כדי להחזיר לעצמי שליטה על חיי, מחקתי כל אפליקציית מדיה חברתית מהמחשב ומהטלפון שלי. אני מנסה את העוזר שלי לסנן את השיחות והאימיילים שלי.

זה עוזר, אבל לא מספיק. אני עדיין מוצף, והזמן עדיין טס מהר מדי.

יש למישהו רעיונות?

רק חושב,
איצ'אק אדיו